

SZÁM.

teni a
kozha-

Rusz-
vára :
3 frt.
ándor
Jenő
4 frt.,
z Ma-
ende-
rt., #)
ka 1
ala 1
. kr.,
1 10
5 kr.,
Waisz
ond-
Al-
ilma
E.
akár
rün-
auf-
Róza
láné
kr.,
lkai
hám
eht-
yer
n 2
mre

a a

la-

ná-

ület

KISIRÁD

GYURICZA. (Lásd a 391. lapon.)

XXXII. kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. június 19-én.

DANI JUTALMA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

DANI AMINT ezt hallotta, szeretett volna nemes haragjában berontani a kocsiba. Ott vernek, bántanak valami szegény gyermeket. Az csufság, azt nem szabad eltérni! De mire valami okosat gondolni tudott volna: a másik oldalról, ahol a szinpad volt, nagy tapsot hallott. Már csak meg kell nézni, mi történik ott.

Egy kis leányka ugrált, tánczolt a keskeny deszkán s a vigvorgó képű komédiás fiu forgatta hozzá a sipládát. Keserves muzsika és keserves táncz volt biz' az, de a nézőknek tetszett. Senki sem gondolta, hogy az a kis leány, a ki ott ugrál és mulattatja őket, csak nagy nehezen bírja elfojtani könyeit. Dani sem gondolta ezt, de ő nem is igen nézte. Ő arra gondolt, hogy oda bent a bódéban kell még lenni valakinek, a ki szenved, a kit kineznek, a kin segíteni kellene. Azt szeretete volna tudni, ki az, hogy van az.

A komédiának vége lett, az emberek eloszlottak, haza széledtek és a bódéban is mihamar mély csönd uralkodott. Nyilván elfáradtak a sok komédiázásban és lefeküdtek, aludtak.

Csak Dani őgyelgett még mindig ott. Mindig várta, hogy az a siró panaszos hang megszólal-e újra; de e helyett egyszerre azt a durva, dörmögő hangot hallotta onnan belőlről így szólani:

— Kiállhatatlan meleg van itt! Hé, nem halljátok? Keljen föl valaki és nyissa ki az ajtót... had jőjjön be egy kis levegő.

Az a haszontalan gyerek is hamarabb magához tér a friss levegőtől.

Az a haszontalan gyerek! Dani ezt jól hallotta. Ez bizonyosan az a szegény gyermek, a kit vertek, kineztek... alkalmasint bele betegedett. Ez már mégis gonoszság!

Dani nem igen tudta volna megmagyarázni, hogy voltaképp mit is akar ott ő? Mi köze az egész komédiás népséghez? Sokkal okosabb volna, ha már haza menne, mert későre jár az idő. De erre nem gondolt. Várta, hogy hátha most már többet is megtud arról a szegény, elkínzott gyermekről.

Nem is kellett sokáig várnia, mert a bódé-kocsiból léptek hallatszottak s egy vezna leányka lépett ki a deszka erkélyre. Mezitláb jött, tépett rongyokba volt félig-meddig felöltözve s még a halvány holdvilágnál is látni lehetett, milyen sápadt szegényke. És a mint kijött, nagyokat lélekezett, aztán oda támaszkodott egy oszlopfához és csöndesen, keservesen sirdogált.

Jó ideig nézte ezt Dani és majdhogy maga is sirva fakadt. Már hogyne, mikor látta, hogy ez a szegény, gyöngé leányka olyan szerencsétlen! Dani nem tudta hidegen nézni, ha valaki szenved. Bizonyosan ez az a szegény gyermek, a kit az imént vertek, kineztek, úgy hogy talán elájult, azért kellett neki a friss levegő. Látszik, hogy még sirni is fél, nagyon vigyáz, nehogy valaki meghallja a zokogását. Dani is inkább csak látta.

Közelebb ment és halkán, barátságosan kérdé:

— Mi a bajod, kis leány? Miért sírsz?

A leányka ijedten nézett Danira. De látva nyájas, részvevő arczát, sohajtva felelé:

— Oh, hogy ne sírnék! Mikor ugy fáj...majd holtra vertek.

— Kicsoda? Az atyád?

A kis leány szinte dühös lett.

— Nem atyám! Dehogy atyám! Még csak nem is rokonom!

— De hát akkor hogy mer bántani? És még ilyen kis leányt! Ez hitvány gonoszság!

— Igen...de ne szólj senkinek...

— Dehogy szólok...hiszen még nem is tudok voltaképp semmit.

— Majd tudnál, ha itt élnél köztünk. Mindennap vernek, néha többször is napjában...az a gonosz komédiás mindig pálezával.

— Ejnye, az a semmirevaló!

— Igen, de az asszony is...az is csak olyan kegyetlen.

— Ma este hallottam, hogy valakit kinoztak...talán éppen téged?

— Pszt! Halkabban, halkabban... meg találják hallani, hogy itt valakivel beszélék s akkor kikapok ezért is. Egész örömük telik benne, ha verhetnek.

— De ugy-e, azt a híres kis tánczosnőt nem bántják?

— Miféle kis tánczosnőt?

— Azt, a ki este itt ugrált.

— Hiszen az én voltam.

— Te voltál? No már az lehetetlen.

Hiszen azt mondták, hogy ez valami nem tudom miféle csoda leány, a kit császárok és királyok megbámultak...már pedig

rólad nem igen hiszem el, hogy te valamikor királyt csak láttál volna is.

A leányka még nagy szomorúságában sem állhatta meg, hogy ne mosolyogjon. Aztán így szólt:

— Látom, nem igen ismered az ilyen komédiás nép szokásait. Beszél az olyat, hogy az emberek szeme-szája eláll tőle, hazudik akkorát, hogy maga is alig állja meg a nevetést, hanem azért tudja ám, mit csinál, mert a nézők egy része nevet ugyan a bolond beszéden, de mindig akadnak, a kik elhiszik. Lám, te is elhitted.

— Már hogy ne hittem volna el! És még most sem vagyok benne bizonyos... mert te egy csöppet sem hasonlítasz ahhoz a kis tánczosnőhöz. Az szép, piros képű, vidám leány volt, gyönyörűen felöltözve...

— Igen, mikor komédiáznom kell, akkor olyan vagyok. Felöltöztetnek szépen, az arczomat bekenik festékkel, rizporral és vidám képet kell mutatnom, mert különben nagyon megvernek. Ma is azért vertek, mert délután sokat sirtam és a szememen meglátszott egy kicsit.

— De hát miért tőröd? Azt mondtad, hogy még csak nem is rokonaid, hát akkor minek szegődtél hozzájuk?

— Nem szegődtem én...erővel tartottak itt és most már nem menekülhetek. Egyszer megpróbáltam, de nem tudtam hova bujni, rám találtak, aztán elvittek a kapitányságra és ott mindenfélét hazudoztak, végre pedig azt mondták, hogy én az ő leányuk vagyok, de gonosz és hálátlan vagyok, szökni akarok, azért tehát ha valahol meglátnak a rendőrök, csak fog-

janak meg és vigyenek vissza. Így hát hiába próbálnék szökni, csak az lenne belőle, hogy rettentő verést kapnék.

— De hiszen ez szörnyű gonoszság! Ezt én nem engedem...én megmentelek.

A leányka busan rázta a fejét.

— Az nem lehetséges... mondtam már, hogy nem lehet.

— Bizd csak reám. A komédiás életet nem ismerem, az igaz, de egyebet

A KIS LEÁNY MEREVEN BÁMULT. (Lásd a 389. lapon.)

tudok én mint te. És én azt mondom, hogy ha szabadulni akarsz ezektől a gonoszoktól, hát én megmentelek.

— De miként?

— Azt most hamarjában nem tudom, de holnapig kieszelem. Mondd csak, nem eresztenek ki soha abból bódéból? Nem szoktál néha kijárni legalább ide

közel valahová a szomszéd utcákba sétálni?

— Sétálni nem... de mindennap megyek amoda a második utcába... ott van egy kis korcsma, onnan hozok bort a komédiásnak. De ha csak egy kicsit sokáig oda maradok, mindjárt verést kapok.

— De csak úgy, ha megint visszatérsz. Majd meglátjuk. Mondd csak, körülbelül milyen időtájban szoktál oda menni?

— Mindig a déli harangozáskor.

— Nagyon jól van. Éppen akkor én is ráérek. Hát holnap, mikor ott jársz, nézz egy kicsit körül. Ott leszek én is közel. Meg foglak szabadítani.

A kis leány mereven bámult az ismeretlen fiura. (Lásd a képet a 388. lapon.) Szinte azt hitte, hogy csak álmodik, mert hiszen már rég lemondott a reményről, hogy keserves állapotából valaha menekülhessen.

És hogy valamiképp el ne bizakodjék, éppen e pillanatban nehéz léptek hallatszottak a bódéból és a komédiás jelent meg az ajtóban, durva hangon kiáltva:

— Hát te kivel fecsegsz itt? Mi dologod van idekint? Takarodjál be!

Vállon ragadta és betaszította a bódéba, az ajtót pedig becsukta. Szerencsére nem látta meg Danit, ki idején észrevette a veszedelmet és a homályban félre ugrott a bódé sarka mögé.

Ott állt egy kis ideig és elgondolkozott. Csak most kezdte igazán belátni, hogy voltaképpen nem könnyű dologba fogott bele.

— Hm! Nagy fába vágtam a fejszémet. Hova vigyem ezt a szerencsétlen kis leányt és mit csináljak vele? Ott nálunk nincs helye... a majszter jó ember, de idegen gyermeket nem igen fogad be; elég, hogy nekem adott hajlékot. Én meg is dolgozom érte, de már annyit nem ér a munkám, hogy kettőnket eltartson. Igen, ha még ott volnék az öreg Gergelynél... ott abban a kis kamrában elférne ez a kis leány, a mig valami jószívű ember megkönyörül rajta... kár, hogy nem vagyok többé ott.

A mint idáig ért okoskodásában, eszébe jutott valami.

— Hátha lehetne? Alszom rá egyet, talán reggel jut valami eszembe. Már hiába, megígértem, meg kell tartanom a szavamat, mert különben azt hinné... most jut eszembe! Még a nevét sem tudom. No mindegy. Majd holnap megtudom.

Haza sietett és lenyugodott, de sokáig nem birt elaludni. Reggel pedig már hajnalban talpon volt. És ekkor már tisztában volt tervével.

— Még van időm, mire a műhelyben megkezdődik a munka, megjárom. Most még bizonyosan otthon találok.

És gyors léptekkel megindult egyenest az öreg Gergely lakása felé. Utközben pedig még egyszer átgondolta a tervét.

— Remélem, a vén Gergely eddig már meggyőződött, hogy nem akarom kirabolni, nincsenek gonosz czinkosaim, a kikkel rá akarnék törni, hogy elvigyem a pénzét. Talán nem is olyan gonosz uton szerezte azt a sok pénzt, mint én akkor gondoltam... különben is semmi közöm

hozzá . . . irántam jó volt . . . megkérem, legyen megint jó barátom és fogadjon vissza abba a kis zугоcskába, szívesen megiszgálom. Bizonyosan megteszi, mert neki is hiányzik most az a sok apró szolgálát, melyet én teljesítettem. Megint a régi jó barátok leszünk és a kis leány ott rejtőzhetik gonosz kinzói elől, míg valami okosat kitalálunk.

(Vége következik.)

A MI PICZIKÉNK.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

MILYEN czukros, aranyos,
Milyen kaczagó!
Nincs a kerek világon
Hozzá fogható!

Mint a csillag, egy ragyog
Az ő két szemé,
S mint viráglevél, olyan
Finom kis keze.

Oly finom, oly patyolat,
Fehér, mint a hó,
S oly dagadós, gömbölyü,
Akár a cipó.

Rózsaszínü körmőcskék
Virítanak rajt —
S mint a metszett cseresznye
Oly piros az ajk.

Hajacskája kenderszösz,
S benne sok gyűrű,
Szóval: a mi piczikénk
Gyönyö-gyönyörü!

KÉT HŐSTETT.

— Beszélyke. —

(Képekkel a czímlapon és a 396. lapon.)

BAGY VOLT a vita és versengés a tágas tornáczon, a szobában is alig hallotta az ember a maga szavát. Nem is csoda, mikor négyen kiabáltak egyszerre, két fiu, két leány, és egyik sem akart tágitani. Persze, a két leány együtt tartott a két fiu ellen, ami természetes is volt, mert a vitájok épen olyan dologról folyt, hogy együtt kellett tartaniok.

Igy aztán elvitázhattak volna akár éjfélig is, ha oda nem jön az apa és a mama.

— No gyerekek, micsoda nagy országgyűlés már ez? kérdé az apa. Min vitatkoztok oly nagyon?

— Képzeld, kedves apa, ezek a leányok nem akarják elismerni, hogy a fiu mindig különb, mint a leány. Pedig ugy-e, a leány nem vihet véghez olyan hősi tetteket? szólt az egyik fiu.

— No persze! Ugy-e nincs igaza, apácska? szólt az egyik leány. Fiuk nem visznek véghez hőstetteket, hanem csak felnőtt férfiak. De aztán voltak ám jeles nők is, a kik vitézek voltak. Most pedig, a mig kicsinyek vagyunk, egyikünk sem végezhet semmiféle hőstettet, így hát egyformák vagyunk.

— Igazad is van, kedves leányom, meg nincs is igazad. Egyformák vagytok az igaz, de hőstettet mindenki végezhet, csak hogy különböző módon és az mind egyforma értékü. Üljetek csak le, majd én

mondok nektek egy történetkét, aztán a mama is mond egy másikat, és aztán ti mondjátok meg, mit gondoltok.

Ez már tetszett a fiatal népségnek. Letelepdedtek s apa így kezdé beszédét:

— Régen volt, egy esőndes, kedves falusi helyen történt. Szép meleg nyári nap volt, csak úgy, mint akármikor máskor, de a faluban ugyancsak ijedten jártak az emberek. Igyekeztek közel maradni a kapuhoz, ilyenformán beszélve egymással:

— Elfogták-e már? Szörnyűség, hogy jobban nem vigyáznak az olyan veszedelmes állatra!

— Már az igaz! Mindig mondtam, hogy azt a Sárkányt le kell ütni.

Az a Sárkány pedig nem volt valami mesebeli hétfejű sárkány, hanem a falu szélén levő majorság rettenetes szilaj bikája. Mindig lánczon tartották, de ekkor reggel valamiképen elszabadult, kirohant és elgázolt mindent és mindenkit, a merre járt. Senki sem mert közeledni a veszedelmes állathoz. A falubeli vitézkedő fiuk fölfegyverkeztek nagy kövekkel, botokkal és hetvenkedtek, hogy így meg amugy nem félnek! De azért óvatosan szét nézegettek, nincs-e közel az a veszedelmes Sárkány, hogy idején a házba menekülhessenek.

A kik a falu másik végén, vagy éppen kint laktak, azok semmit sem tudtak a veszedelemről és nem is féltek. Nem félt egy kedves kis leányka sem, a ki vigan dalolva, kezén kosárával sétált a mezőn végig a közeli erdőcske felé. Lórika volt ez, a földes ur leánya s az erdőcske szélén levő csőszházba ment. Ott feküdt betegen egy szegény asszony, a ki egykor az ő

dadája volt s a kit ő most a bajban vigasztalt, ápolgatott. Mindennap kísétált hozzá és vitt magával afféle csemegét, a mi betegnek való, aztán el is csevegett vele egy kicsit, úgy hogy a szegény beteg szinte feledte a baját. És szüksége is volt ilyen vigasztalásra, mert férje egész nap oda járt az erdőben, a fia pedig Gyuricza (Lásd a képet a czimlapon.) már szintén dolgozni járt és nem maradhatott otthon.

A mint Lórika az erdei ház közelébe ért, éppen szembe jött vele Gyuricza s már messziről köszöngetett.

— Szerencsés jó reggelt kívánok, drága kisasszonyka! Megint hozzánk jön? Hogy az Isten áldja meg jóságáért!

— Ugyan legyen eszed, Gyuricza! Mit hálálkodol, mintha valami szörnyű nagy dolog volna ide kísétálni.

— Igen is nagy dolog. Lóri kisasszony. Sokan laknak a faluban, a kik megethethnék, de nem teszik és szegény jó anyám naphosszat el volna hagyatva, ha ilyen jó angyala nem volna.

— Jól van no, hát vagyok angyal, felelt Lórika nagyot kaczagva. Utoljára még szárnyam is nő a hátamon. Az nagyon jó lesz, kivált mikor sáros az ut. No de beszéljünk okosan. Remélem, nincs rozszabbul édes anyád?

— Rozszabbul nincs... sőt talán egy kicsit jobban, de most is alig bir helyből mozdulni. Nem is akartam elmenni hazulról, de erővel küldött, hogy el ne veszítsem a keresetemet, mert hát rá vagyunk szorulva.

— Csak menj! Majd én ott leszek egy ideig. Aztán siess haza.

— Majd iparkodom, ha elbocsát a gazdám. Isten áldja meg, jó kisasszonykám!

Elváltak és mindegyik ment a maga útján. Gyuricza beért a faluba és itt az udvarra, a hol dolga volt. Mivel pedig nagyon el volt foglalva a maga dolgával, sokáig nem is ügyelt arra, mit tesznek és beszélnek mások. De végre is észre vette, hogy valami szokatlan dolog történt. Meg is kérdezte, hogy ugyan mit ijedeznek az emberek annyira?

— Talán nem is tudod? A Sárkány elszabadult és most senkinek az élete sincs bátorságban, a ki kint jár.

Gyuricza elsápadt s a kik látták, kissé csodálkoztak. Mert itt az udvaron nem volt semmi veszedelem, de meg nem is afféle félénk fiúnak ismerték. Nem is ezért ijedt meg. Más jutott neki eszébe.

— Lóri kisasszony ott jár nálunk... hazamenet még találkozhatik azzal a veszedelmes állattal és baja lehet... a kedves jó anygalt veszedelem érheti!

Nem kért a gazdától engedelmet sem, hogy elmehet-e, hanem fölkapott egy nagy dorongot és futva futott haza felé.

— Talán még ott van nálunk, nem

indult haza...nem is eresztém, míg nem kapok hírt, hogy már elmúlt a veszedelem. Jaj, csak el ne indult volna!

A mint kiért a szabadba, honnan elláthatott egészen a házikójokig, megkönnyülten lélekzett föl. Nem látott sen-

kit, semmit. Annál inkább sietett, hogy mielőbb haza érjen és a kedves jó kis Lórikát ott marasztalja, ha még el nem

jött szembe. Gyuricza integetett, hogy térjen vissza, de a leányka ezt nem értette és mert ideje volt haza térnie, csak ment tovább, mignem Gyuricza oly közelre ért, hogy erős kiáltását megérthette és ugy félig-meddig megértette, mit akar.

Egy pillanatig habozva állt meg és nem tudta, mit tegyen. Ezalatt Gyuricza már közelre ért, — de közel volt a veszedelem is. Mert épen ebben a pillanatban bömbölve, toporzékolva tört elő a bokrok mögül a bős bika. A kis leány rémülten fölsikoltott és futni kezdett vissza a ház felé, de épen ez volt a veszedelem. Mert ezzel magára vonta a bős állat figyelmét s a bika egyenesen Lórika után iramodott. Szó sem lehetett róla, hogy a kis leány elmenekülhessen... a megvadult állat mindjárt eléri és agyon tapossa...

De nem taposta agyon. Mert Gyuricza látta a veszedelmet és egy pár hatalmas ugrással ott termett a kis leány és a bős Sárkány közt.

— Fusson, Lórika kisasszony, és csukja magára az ajtót! kiáltá.

ment. Már nem igen messze volt a háztól, mikor jó reménysége egyszerre eltűnt, mert Lórika kilépett az ajtón és vidáman

Ugyan ekkor pedig a doronggal hatalmas csapást mért a bika fejére. Annyi ereje nem volt, hogy ütése az óriási állat-

A MI PICZIKÉNK. (Lásd a 390. lapon.)

nak valami nagyon árthatott volna, de arra számított, hogy eltereli a bika figyelmét Lórikáról. Ebben nem is csalódott. A bika iszonyú bömböléssel megállt és támadója ellen fordult. Most már persze Gyuricza volt veszedelemben. Még egyszer ütésre emelte a dorongot, de a bika ezt mintha nem is érezte volna, neki rontott és felöklelte. Magasan feldobta a levegőbe és Gyuricza aztán sokáig nem tudott magáról semmit. Mikor eszméletre tért, ágyban feküdt és Lórika mamája ült mellette. Megtudta, hogy a bika nemcsak felöklelte, hanem taposni is kezdte, de oda érkeztek az állat üldözői és megmentették. Eltört a bal lába, most feküdnie kell sokáig.

— Az nem baj, csak hogy Lórika kisszony megmenekült: szólt Gyuricza.

Pár hét múlva szerencsésen fölgöngyült és soha sem bánta meg, amit tett. Eddig volt az apa elbeszélése.

— Nos, mit gondoltok Gyuriczáról és Lórikáról?

— Hát ez éppen azt bizonyítja, amit mi mondtunk, felelék a fiuk. Derék vitéz volt Gyuricza, de Lórika bezzeg megfuttott, bár különben jó leányka volt. De hát nem volt bátorsága.

— Csak hogy bátorság többféle van és meglehet, hogy a ki szembe mer szállani vadállattal, nem merne megtenni másforma hőstettet, szólt a mama. Figyeljete csak, most majd én mondok el egy kis történetkét:

Régen történt ez is. A kis Anikó, a kivel történt, ma már jóformán öszülni kezd, de azért bizonyosan máig sem felejtette el, de nem felejtette el Dora sem,

Szép nyári nap volt s a kis Anikó nagy munkában fáradott, még pedig ropant kedvvel és buzgósággal. Meghívókat írt. Jó mamája megengedte, hogy születésnapjára összehívja játszó társait vidám játékokra, jó oszonnára. Nagyon vigyázott, hogy valakit ki ne hagyjon.

— No, készen vagyok... most indulhat Zsuzsi, hogy széthordja.

— Hadd lássam, kiket hívtál meg, szólt a mama s átnézte a leveleket. No, elegenden lesztek... de valakinek a nevét nem látom... Dorát nem hívod meg?

— Oh dehogy hívom, kedves mama! Hiszen akkor el volna rontva az egész multságunk. Bizonyos vagyok benne, hogy fél óra múlva a többiek mind elmenének. De talán el sem jönnének, ha megtudják, hogy Dora is itt lesz.

— De ugyan miért?

— Nem szereti senki... és mondhatom, én sem szeretem. Mindig csak azon töri a fejét, hogy kellemetlenséget okozzon, aztán rögtön felforrtyan, karmol, czibál... az iskolában nincs is más neve, mint »vadmacska«. Mindenki kerüli.

— Szegény Dora! Hallottam én is, hogy nagyon ellenségeskedtek vele. Meghiszem, hogy van okotok rá, de lásd, kedves leányom, ez a szegény Dora árva, eddig nem részesült nevelésben és ha vannak rossz hajlamai, azok csak növekedni fognak, ha látja, hogy mindenki gyűlöli. Mondd csak, kis leányom, próbálta-e már közületek valaki, hogy szeretettel, barátsággal közeledjék Dorához, egy kis türelemmel legyen iránta és megnyerje az ő szeretetét?

Anikó kissé meghökkenve hallgatott egy ideig, aztán így szólt:

— Azt... azt nem gondolnám, hogy tette volna valaki...

— Nos kísértsd meg. Eleinte talán nehéz lesz, de ne ijedj meg a kellemetlenségtől. És hívd meg délutánra Dorát is.

— Oh, az lehetetlen... kedves mama, az lehetetlen!

— Nem erőltetlek. Rád bízom. Ha nem akarsz, ne tedd. Mert ilyenhez jó szív és bátorság kell.

Anikó az első pillanatban erősen el volt tökéelve, hogy nem teszi. De elszánt-sága hamar megfogyott, mert folyton fülében csengett a mama szava: »Kisértsd meg!« És nem tudott ellenállani.

— Meg is teszem. Végre is Dora nem valami gonosztevő.

És meghívta Dorát.

Délután korán össze gyűlt a vendégsereg és kivonult a kertbe, hol labdázás és más mindenféle vidám játék kezdődött. Javában csinálták, mikor még egy vendég érkezett.

— Micsoda? Hát te is itt vagy?

— Mit akarsz itt, vadmacska?

Az új vendég csinos leányka lett volna, de alighogy meghallotta a gúnynevet, piros lett mint a pipacs és mérgesen rontott a csufolódo felé.

— Csak merj még egyszer csufneven szólítani, mindjárt kikapsz!

— Te kapsz ki, csak ne takarodjál innen. Nincs semmi szükségünk rá, hogy elrontsd a multságunkat.

— Igen is, most már csak azért is elfogom rontani, mert jogom van itt ma-

radni, csak úgy meg vagyok hívva, mint akármelyikötök.

Épen ekkor érkezett oda Anikó, ki Dora érkezésekor kissé távolabb volt és most ijedten látta, hogy már is baj van. Hamar megtudta, mi történt s megemlékezve a mama intéséről, szelidséggel próbálta rendbe hozni a dolgot.

— Ne haragudjál, Dora... no, ne haragudjál, hiszen csak tréfából mondták... ti pedig ne bántsátok, mert Dora is az én vendégem, én hívtam ide. Isten hozott, kedves Dora! Jőjj amoda a labdázó helyre. Jertek leányok!

Dorának el is múlt a haragja s Anikó szelíd, szerető szavaira lecsöndesülve ment a labdázó helyre. Kezébe kapta a labdaverőt és várta a többieket. (Lásd a képet a 396. lapon.) De azok ugyan nem jöttek, hanem össze bujtak és rövid tanácskozás után egyikök így szólt:

— Kedves Anikó, mi nagyon sajnáljuk, hogy ezt a vadmacskát meghívtad. Téged szeretünk, de ezzel nem játszunk. Ha ő itt marad, akkor mi elmegyünk.

Anikó szinte elsápadt ijedtében... így csuffá lesz az ő ünnepe! Hallotta és látta ezt Dora is és daczos haraggal kiáltá:

— Oh, csak maradjatok, elmegyek én. Most már látom, Anikó, hogy csak azért hívtál meg, mert csuffá akartál tenni. De majd megbánod még ezt!

Indult, de Anikó megfogta.

— Ne menj, Dora, és ne gondolj rólam olyan rosztat. Vendégem vagy és senkinek sem szabad téged innen kiüldözni.

Erre a többiek még inkább felzúdulnak.

— Ugy? Hát neked ez a vadmacska kedvesebb, mint mi mindnyájan? Jól van, akkor hát menjünk.

Hiába kért, esdekelt Anikó, — valamennyi vendége elhagyta, csak Dora maradt ott, esodálkozva, megzavarodva nézván a történetet. Anikó visszatért hozzá s így szólt:

— Ne gondolj velök. Ha elmentek, hát elmentek; elmulatunk ketteskén is.

Hanem Dorának egy csöpp kedve sem volt mulatásra, inkább sirva fakadt és sokáig sirdogált. Aztán nyakába borult Anikónak.

— Oh, Anikó, minek tetted ezt... elrontottad a napodat... én miattam... engemet mindenki gyűlöl.

— De én nem gyűlöllek és azt akarom, hogy te is szeress.

— Foglak is szeretni, akár a tűzbe is megyek érted...

— No, az nem szükséges. De ha szeretnél, akkor egyetmást megethetnél a

kedvemért. Most nem tudom mit, de majd ha épen eszembe jut, megmondom.

Dora megígérte és aztán úgy a hogy eltöltötték a délutánt.

Másnap látta csak Anikó igazán, milyen nehéz dologra vállalkozott a Dora barátságával. Az iskolában és a hol csak megjelent, gunyolták és ha együtt ment Dorával, ujjal mutattak rájuk. Dora akárhányszor rá akart rontani a csufolódókra, de Anikó nem engedte.

— Soh'se gondolj vele. Még azt mondanák, hogy igazuk van, ha rosztat mondanak rólunk.

Dora engedelmeskedett. Olyan jól esett neki, hogy van valaki, a ki szereti, a kit ő is szerethet. Így pedig csak jót és helyeset tehetett, mert Anikó ked-

ves és okos leányka volt. Régi kedves játszótársait nagyon sajnálta, de azért nem hagyta abba, amibe egyszer bele fogott.

— Ha igazán szerettek volna, akkor nem hagynak el. Látszik, hogy nem szerettek.

... VÁRTA A TÖBBIEKET. (Lásd a 395. lapon.)

De ebben tévedett. Igazán szerették. Eleinte az egyik, aztán a másik és lassan, lassan mind a többi is megint közeledett Anikóhoz, az ő kedvéért pedig Dorához is. Dora ezalatt már rég megtanulta Anikótól, hogy ő is hibás volt, társainak volt okuk haragudni reá. Most már nem az volt, a ki régen, hanem nyájas, szelid, türelmes és egyszerre csak azt vették észre, hogy a »vadmacská«-ra senki sem emlékszik. Dorát mindenki szerette. Anikó nélkül talán megcsöknyödött volna a rozszban s szerencsétlen lett volna egész életére.

És most mondjátok meg, nem volt-e az nemes és nagy bátorság, amit Anikó művelt? — — A fiuk hallgattak s most a leányok voltak büszkék.

»MISKA« TÖRTÉNETE.

(Vége.)

EPZELHETŐ, hogy asszonya minden módon dédelgette, s ennek tudatában valóságos zsarnoka lett *Vakkants*nak és *Róka Czilinek*, a kik csak a legnagyobb tisztelettel mertek feléje közeledni. Asszonya szobájában éppen nem türte őket s különösen *Vakkants* nem egyszer vonítva hátrált, ha *Miska* megmutatta neki a körmeit.

Az igazat megvallva: kissé elbizakodott, hetyke legény lett. A mint az emberek között szokott történni, az elbizakodottság okozta kora vesztét is. Mert hát úgy van a dolog; már *most* megmondom, hogy a szegény *Miska* szerencsétlen véget ért.

Miska barátunk egész a második év tavaszáig, bár a ház minden zugában, sőt

az udvarban is teljes otthonossággal forgolódott, nem vetemedett arra a gondolatra, hogy a rendesen nyitva álló kis kapu küszöbén átlépjen. A falu méltán volt hírhedt arról, hogy tömérdek mérges kutya van benne. Nemcsak az idegent rohanták meg ádáz ugatással, hanem a helybelieknek is elég dolgot adtak, hogy az inukat megvédhessék tőlök. A fülszaggató hangverseny alig szünetelt valaha. *Miska* tehát nagyon bölcsen tette, hogy az utcza sejtethő veszélyeit kerülte. Egyszer azonban különös kedve kerekedett az eddig ismeretlen világba is kikukkantani s nagy csendesen kilopózott a kis kapun. Az utcza egyenes, széles volt, úgy, hogy a derékon álló jegyzőháztól mind a két végig el lehetett látni.

Miska három-négy lépésnyire az ajtón kívül leült és nagy meglepéssel vonogatta bajuszát ide-oda s tekintgetett jobbra-balra. Látszott rajta, hogy tetszik neki az új kilátás. Egyszer észreveszi őt egy távolabb lézengő kutya, elugatja magát, s veszetten a nyúl felé iramodik. Az ugatásra egy pillanat alatt ott terem hét-nyolcz más fogas eb, s rohannak a jegyző háza felé. Természetesen *Miskának* volt esze, hogy egy ugrással az udvarba meneküljön. Az ellenségek szégyennel sompolyogtak vissza.

A multság megtetszett *Miskának* s másnap megismételte hasonló eredménnyel. Azután folytatta a házbelieknek is nagy gyönyörűségére, sőt a falubeliek is nem egyszer kaczagva nézték a fufangos nyúl incselkedéseit a felbőszült ebekkel.

A siker az embert is el szokta ragadni; meggondolatlaná, sőt vak-

merővé teszi őt; hogy ne feledkezett volna meg az óvatosságról *Miska*, a ki ugyan nyúlnak elég okos volt, de azért mégis csak tapsifüles volt.

Egy pompás májusi délutánon épen látogatóban voltam jegyzőéknél, s a nyitott ablaknál ülve beszélgettem az asszonysággal. Egyszer eszembe jutott *Miska*, s kérdezősködtem felőle.

— Az imént láttam az istállónál, mondá az asszonyság; meglehet, hogy künn van az utczán.

— Az utczán! kiáltám; hát már annyira vitte dolgát, hogy ott is mer sétálni?

— Hogy mer-e? Nézze csak, most is ott manipulál a kis kapu előtt, mondá kihajolva az ablakon.

Én is kinéztem s láttam, amint *Miska* lassú tempókban kiebb és kiebb bokóczolt.

— És nem fél a híres bicskei kutyáktól?

— Ugy látszik, hogy nem, felelé az asszonyság nevetve. Vigyázzunk rá egy kicsit, s látni fogja ön is, hogyan teszi csuffá az ebeket.

És elmondá hevenyében, mint szokott a támadók elől biztos helyre menekülni.

A nyúl furfangja nagyon tetszett, s érdeklél vártam a történendőket.

— Hanem ma mégis igen vakmerő ez a *Miska*! Nagyon is messze távozik a háztól, mondja az asszonyság aggódva, s oda kiált a nyúlnak:

— *Miska, Miska!* Ne bolondulj, gyere vissza mindjárt...

Miska megbillegette nagy füleit, de nem engedelmeskedett.

E pillanatban megkezdődött az ugatás vékonyabb és vastagabb hangon, s láttuk, hogy a tulsó oldalról két eb *Miska* felé rohan.

Miska ugrásra készen várta őket, de nem mozdult addig, míg a veszély egészen közel nem volt.

Egyszerre nagyot szökik vissza felé; abban a pillanatban elsikoltja magát a jegyzőné. Magam is akkor vettem észre, milyen nagy veszedelem fenyegeti *Miskát*. Egy harmadik kutya tudniillik a szomszédból hirtelen háta mögé került s elvágta utját az udvarba.

Miska nem vesztette el lélekjelenlétét s villámgyorsasággal vágott neki a résnek, mely üldözői között a széles utca északi része felé nyílt előtte. Most már biztosan reméltük, hogy ki fog menekülni a mezőre. A nehézkes kuvaszokat egy pillanat alatt jó távolságra hagyva maga mögött, esakhogy sajnos! — nem csupán első támadóival gyült meg a dolga. Az üldözők csaholása fellármázta a többi ebet, a melyek aztán oldalról támadtak reája. Veszett hajsza keletkezett. A kutya ugatásba gyerekek visitása, uszító kiabálása vegyült. *Miska* végveszedelemben forgott. De védte magát, a meddig lehetett. Mikor az oldaltámadás legveszedelmesebb volt s a kutyák egy csomóban rajta törtek, úgy tett, mint atyjafiai a mezőn szoktak tenni, mikor az agár nagyon a nyomukban van. A legsebesebb futásban egyszerre összekapta mind a négy lábát s hirtelen meglapult. A kutyák egymáson buktak keresztül a nagy buzgóságban. *Miska* furfangja sikerült. Villámgyorsasággal vetette fel magát s rohant visszafelé, de

azonnal belátta, hogy arra nincs menekvés, mert az előbb elhagyott ebek jöttek vele szemben. Egy ut volt csak a szabadsulásra. Ime, itt egy ház kapuja tárva nyitva. Igaz, hogy egy legény áll ott ostorral kezében s nagy kedvvel biztatja az ebeket a szegény nyúl ellen, de *Miska* azt hitte, el lehet surranni mellette, be az udvarba; onnan aztán ki a kertbe, a mezőre. Azután jöhetnek az ostoba fogdomegek.

A gondolat és tett egy pillanat műve volt. Kivágott oldalra s elszántan neki a kapunak. Fájdalom, a legény a kutyák szövetségese volt, tán a nyála is folyt már a nyulpecsenye képzeletére; azért utját állta a szegény állatnak. Ostorával vágott szeme közé s jól találhatott, mert *Miska* hátra tántorodott. Ideje, de talán ereje sem volt többé magát összeszedni: üldözői utolérték, elnyomták. Csecsemő sírásához hasonló egy-két keserves hangot hallatott, — és vége volt.

A legény teljes erővel korbácsolta a kutyákat, hogy az ő pecsenyéjét darabokra ne tépjék, s végre sikerült az összemarcangolt tetemet tőlök elvennie.

Ekkor értem én is oda, mert a jegyzőné megkért, hogy nézzek utána, mi történik a szegény *Miskával*. A mint a legény megtudta, hogy az ő vélt pecsenyéje nem valami a mezőről betévedt tapsifüles, hanem a jegyzőék *Miskája*, nagyon megrestelte a dolgot, és esküdözött, hogy ha tudta volna, bizony a nyúl pártjára állott volna. De hát hiába; megtörtént. *Miska* a saját elbizakodottságának áldozata lett.

A legény maga hozta el a tetemet. Képzeltető, hogy az asszonyság megsíratta

kedvenczét. El is temette a kert egyik sarkában, s egy örökzöld-bokrot ültetett föléje.

Később, midőn gyermekei lettek, gyakran beszélgetett nekik a *Miska* viselt dolgairól és szomorú végéről, s a gyermekek még emlékezetben is szerették a derék nyulacska, az örökzöldet pedig szorgalmasan ápolták.

Gondolhatjátok, hogy ők is nagyon szerettek volna ilyen *Miska*-féle barátot nevelni. — de bizony a kísérletek nem sikerültek. Meg kellett vele elégedniök, hogy a nyúl históriát csak meseképen hallgassák.

Laczi bácsi.

BETÜREJTVÉNYEK.

I.

II.

7 5 3 4 7
8
8
8
8
8
8
8

e e
e e e e
e e

E s s s s s s

G Y Á S Z.

Szüleinek mély fájdalomra s mindazokéra, akik ismerték, halt meg három heti kínos szenvedés után rövid élte 9-ik tavaszán Debreczenben

KONRÁD ILONA IRÉN.

Egyetlen leánykája volt a szerető szülőknek. Vegyünk részt emésztő bánatukban s kérjük Istentől: nyugossza csöndesen a zsenge gyermek porait.

Legyen áldva emlékezete!

Forgó bácsi.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mencer Szerén és Árpád, Horváth Jolánka és Józsi, Schweiger Irma és Józsi, Goldschmied Malvine, Kun Árpád és Tibor, Górká Sándor, Greiner Elek és Miklós, Riszdorfer Erzsike, Kra-

kauer Jolán, Blanka és Vilmos, Lusztig Fanni, Lang Francziska, Rott Adél és Miksa, Obláth Eveline.

Megfejtések és megfejtők, Forgó bácsi postája és Jótekonyság című rovatokat térszüke miatt a jövő számban közöljük.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

HARMINCZHARMADSZOR nyulok tollamhoz, hogy a „Kis Lap“ előfizetőihez felhívatintézzek, kis híveimet sorakozásra szólítsam fel. Másfél évtizednél hosszabb idő alatt egymást felváltó új meg új tábor gyűlt a „Kis Lap“ zászlaja alá, egyre növekedve s egyre nagyobb bizalommal és ragaszkodással **Forgó bácsi**hoz, kit ma már szép hazánk egész magyar gyermekvilága legjobb barátjának, oktató és szórakoztató rendes heti látogatójának ismer.

Most, hogy a „Kis Lap“ harminczkettedik kötete végéhez közeledik, szinte fölösleges is figyelmeztetnem kis híveimet, hogy a jövő hóval kezdődő második félévben új sorakozásukat várom a „Kis Lap“nak következő, immár **harminczharmadik** kötetéhez. Tudom, eddigi hű kis olvasóimat mind együtt találok s számosan lesznek, a kik új társakat is gyűjtenek a „Kis Lap“ zászlaja alá, hogy, ami nekik kellemes órákat szerez, abban mások is részesüljenek. Minél nagyobb a kis olvasók serege, annál nagyobb örömmel igyekeznek **Forgó bácsi** kívánságaik mentül teljesebb kielégítésére, annál nagyobb örömük telik majd nekik is a „Kis Lap“-ban.

Az új, harminczharmadik kötet ismét közölni fog egy **hosszabb elbeszélést**, melyet számos kép fog kísérni, miután kis olvasóim tetszését annyira megnyerték a képekkel ellátott elbeszélések. A többi rovatok eddigi változatosságukban maradnak: kisebb **elbeszélések**, **mesék**, közben **ismeretterjesztő cikkek** s minden számban több **költemény**, mindez számos képpel. A **rejtvények**, **feladványok**, **jótekonyság** rovatai és **Forgó bácsi postája** ezentul is fenn fogják tartani a sűrű érintkezést Forgó bácsi és kis olvasói közt.

A „Kis Lap“ meggyökerezve és megizmosodva várja kis hívei seregének új sorakozását. Addig is szívből üdvözlöl mindnyájukat igaz hivetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknél legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.